

Kaybedenlerin Denemesi

– Gizli Özne · 22 Eylül 2012

Parmaklarımı kırmak istiyorum, artık kelimelerim fıskırmasın kalemimden...Hastalık sözcüklerime de yayıldı... Tedavisi mümkün olmayan duygularım sözlerimi yatağa mahkum etti... Artık hiç konuşmayacağım... Karanlığın gözlerini oyup, cümlelerime nokta yapacağım... Bu kargaşa, babamın sesi, hep vedaya koşan topuk sesi, bu kadarı çok ağır bana... Zarifçe vedalaşmayı ne zaman öğreneceğim duygularımla...

Beni ne şekilde olursa olsun kabul edecek bir ayna bulmalıyım... Kendimi kendimden uzaklara sürükleyecek lokomotif peronlarında ekose gözlerimin içinde hayatın gerçek yüzüyle tanışmalıyım... Hayatın gerçek yüzü sırtımdaki yaralar ve senin sırtındaki pürüzsüz ova... Ne kadar farklıyız... Tanrı acıdan çok uzaklarda açtırmış gözlerini... Benimse pille çalışıyor kalbim... Kederler gagaladıkça yüreğimi, isimsiz deliklerden aşınıyor acılarım...

Ellerim solgun... Parmak izim yok artık... Seninkileri kullanıyorum... Saçlarım rüzgarın aklını başından aldı... Çok uzaklardan kente dönmesine ikna etti saçlarım... Sen de rüzgar gibi ol... Bu şehre gel... Lodosa yenik düşen saçlarımı okşa... Tokamı çöz... Tokamı çöz... Dağınık saç daha çok yakışıyor bana... İn gökyüzünden, yeryüzündeki en görkemli aşk bizim sevgimiz olsun...

Herkes gitti... Yavaş yavaş herkes kaçıyor benden... Kiraz ağacıyla bir bütün halinde olmasını istediğim yapraklar, onca tembihimi hiçe sayıp gidiyor, ayakkabı boyacısı küçük çocuk artık bana selam vermiyor, parktaki kediler sıcak sütün içine doğradığım ekmek kırıntılarını yemiyor, tombişim kaçtı benden, mevsim sırtını döndü... Hızla yer değiştiren bir bulut gördüğüne yemin eden bir çocuk gibiyim... Ve sen bana inanmıyorsun... Sevgimde nefretimde kısa sürer benim... Ama kanıma işleyen sevdalar ve dostluklar asla uzaklaşmaz... Herkes unuttu beni... Geriye kanlı bir merhaba kaldı...

Reçel kavanozlarını parçaladım, yine de istediğim tadı alamadım... İncir reçeli delik deşik oldu dişlerimin arasında... Ben seninleyken bütünüm... Ama sensizken yarım bile değilim... Bir parçam balkondan atladı, başka bir parçam şairlik hevesiyle terk etti geçmişini... Kırılıp döküldüm ne olur anla beni... Kaybettim, nefret ettim ama en çok sevdim...

Geriyeye dönememek, dönsen de kabul görmemek felaketin felaketi...Bir kere daha şansımı

zorlamalıyım... Nefretim yok benim, ne yaptıysam sevdiğimden yaptım... Hadi birlikte nefes alalım...
Çöpe atalım acıklı şarkıları, sonu alışamadımla biten sitemleri, keşkelerle dolu mektupları, ezberlediğimiz
sokak isimlerini bir kenara bırakıp yeni buluşma adresleri depolayalım hafızamıza... Azalıyorum ardından
bakarken... Aradıkça bulamıyorum kokunu... Yanlış otobüslere binip öyle yabancı şehirlerde iniyorum ki
bilemezsin... Sensiz tamamlanmaya çalıştıkça yok oluyorum...

"Geçmişin içinden çıkarak geleceğim... Geleceğim çıkacak geçmişin içinden..."

Sözcüklerle oynamayı seviyorum diye kızma bana... Nasılsa boşa çıktı tüm hesaplar... Artık yanımda
yoksun... Artık bahçedeki kulübe bomboş... Artık özgürüm...Gözlerimi ameliyat edin diye çığlıklar
attığımdan beri kısıldı sesim duymuyorum... Seni o imgeyle gördüğümünden beri kör olma arzusunun
şiddetiyle kıvraniyorum... Kopartın retinamı benden... Karanlığı verin bana, başka çarem yok gidin
benden...

Mavi fosforlu bir kirpiyim...Dokunduğumu kanatır, dokunanın pişman ederim dünyasını... Yaklaşmayın
ruhuma... Uzaktan sevin artık beni... Yeter bunca hayal kırıklığı... Susturun beni... Alın bütün
kalemlerimi... Dayanabilirim tamam mı? Bu senli çığlıklarla da yaşamayı öğrenebilirim...

Al kır kalemimi... Git buradan... Herkes gibi...